

THESAURUS ASCETICUS

SIVE

SYNTAGMA OPVSCVLORVM
OCTODECIM A GRÆCIS OLIM
PATRIBUS DE RE ASCETICA
SCRIPTORUM.

Ea nunc primùm prodeunt è vetustissimis MSS.
Codicibus eruta.

Collectore atque Interprete PETRO POSSINO
Societatis JESU.

Tolosa & vaneant.

PARISIIS;

Apud ANTONIUM DEZALLIER, in Vico San-Jacobæ
ad Coronam auream.

M. DC. LXXXIV.

CVM APPROBATIONE ET PRIVILEGIO.

University of Toronto

Library

OPUSCULUM IX.

ΑΡΟΡΗΤΗΕΓΜΑΤΑ

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

Sanctorum Patrum

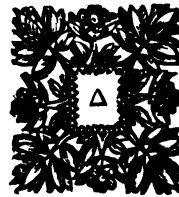
τῶν ἁγίων Πατέρων

ΑΝΤΟΝΙJ.

ΑΝΤΩΝΙΟΥ.

UT piscem in mare, sic Monachum in suam ipsius cellulam impetu ferri oportet: ne moras extra ducens obliviscatur interioris custodiæ.

Εἴτ' μοναχὸν, ὥσπερ ἢ ἰχθύν εἰς εἰς θάλασσαν· ἔτω καὶ αὐτὸ εἰς τὸ αὐτὸ κελλίον ἐπιγὰδῃ· μή ποτε βραδύνων ἔξω, ὅππῃ λάβῃ· ὡς ἐνδὸν φυλακῆς.

AR SENIJ.

ΑΡΣΕΝΙΟΥ.

Quantum potes contende ut tua interior occupatio secundum Deum sit: & vinces externa omnia.

Ὅση δύναμὶς σοὶ ὅστιν, ἀγῶνισον ἵνα ἢ ἐνδὸν σε ἐργασία καὶ Θεὸν ἢ· καὶ νικήσῃς αὐτὸν ἔξω πάντων.

AGATHONIS.

ΑΓΑΘΩΝΟΣ.

Debet Monachus semper at-

οφείλει ὁ μοναχὸς εἶναι παν-

τὸς προσέχων τὰς λογισμὰς, καὶ
ῥέγγων ἢ ἐαυτὸ ψυχῶν.

tendere ad cogitationes suas,
& oculo cenforio explorare
suam animam.

Εάν μὴ εἴπωσι ἐν τῇ καρδίᾳ
αὐτῶν ὁ ἀνθρώπου· ὅτι ἐγὼ μόνος
ἔομαι ὁ Θεὸς ἐσωτὴρ ἐν τῷ κόσμῳ· ἐχ
ῖξει ἀνάπαυσιν· ἐὰν δὲ θέλῃ ὁ
ἀνθρώπου· ἀπὸ προσώπου ἑωὺς ἐσπεί
ρας γίνεσθαι εἰς μέτρον Θεῶν.

Nisi dicat homo in corde
suo: Ego & Deus soli sumus
in Mundo, non habebit re-
quiem. Qui vero sic voluerit à
diluculo ad vesperam Deum so-
lum intuens vivere, faciliè om-
nes suas adiones ad Divinæ legis mensuram adaptabit.

Εἴπω πάλιν· εἰ μὴ τὸ ὅλον
κατέστρεψα· ἐκ αὐτῆς ἡδυνήθην ἐαυτὸ
οἰκοδομῆσαι.

Dixit rursus. Nisi totum
everterim, non potero meip-
sum ædificare.

ANTONIOT.

ANTONIJ.

Εάν φθάσωσι οἱ δαίμονες ἢ
ἐν ταῖς ἀνθρώπων αἰμαλώπηται
δύο· τῶν ἰδίων αὐτῶν ἀφορμῶν,
ἐπὶ τῶν ἐποσύνεσιν αὐτῶν ἐπὶ τῶν
ἀοράτων πάθους· ἐν ἐκείνῳ ἐν τῷ τό-
πῳ ἐὰν γραφῇ ὁ νῦν δὲ προσ-
χῆς ἐκ ζήτησις ἢ Θεὸν, ὁμοῦς τὸ
πάθος ἐπιπίπτει ἐκ ἀφανὲς γίνεσθαι.
γράφεται γὰρ· ὅταν ἐπιγραφῇ ἐκ
ἐνείκης, τότε σωθήσεται, καὶ γνῶσις
πᾶσι ἡδύα.

Ubi Dæmones occupave-
runt captivare mentem homi-
nis propriis ipsorum artibus,
sublevant deinde ipsam in
quamdam celsitudinem passio-
ne invisibili superiorem. In
illo ergo statu si convertat se
mens cum attentione, & quæ-
rat Deum, statim passio con-
cidit & evanescit. Scriptum
est enim: Cum conversus genuerit

tunc saluus fiet, & cognosces ubi eras.

Τὸ φυλάσσειν, ἐκ αὐτῶν προ-
σέχων, καὶ ἡ ἐξέλευσις, ὁδηγὸς τῆς
ψυχῆς εἰσὶν.

Duces animæ in via Dei
sunt, custodia vigil ab exter-
nis, attentio ad seipsum, &
discretio.

ABBATIS POEMENIS. ΤΟΤ ΑΒΒΑ ΠΟΙΜΕΝΟΣ.

Lex quā vetamur reddere malum pro malo quatuor modis impletur, corde, visu, lingua, opere. Quod si potueris per orationem bene purgare cor, vicisti omnia, & plenè mandatum executus es.

Voluntas propria & remissio dejiciunt hominem.

Interrogatus Abbas Poemen, an omnes omninò cogitationes vanas cohibere homo posset? Respondit: est qui decem accipiens, unum dat. At Abbas Sisoës dixit: Est qui ne unum quidem præbet Hosti.

Multi Patrum nostrorum in exteriori observantia strenui fuerunt: in dijudicatione subtili minutarum etiam cogitationum, vix unus & alter.

Audivit quis vocem & dixit Abbati Poemeni: audisti Pater: dicis ei Abbas: Tu & tui similes auditis hæc. Attentus ad negotium salutis non curat talia.

Dixit Abbas Poemen: non alio indigemus quàm animo semper intento in negotium salutis.

Referebant de Abbate Poem;

Τὸ μὴ διαδόσεις κακὸν αἰτὶ κακῶ τέσσαρες ἔχει φόβος· ἀπὸ καρδίας, ἀπὸ ὀφείας, ἀπὸ γλώττης, καὶ ἀπὸ πειρασμῶν. Εἰς ἐν δυνάμει δὲ πειρασμῶν καὶ θείας ἐν καρδίᾳ, ἐν κινήσει τῶν πάντων καὶ ἐν πειρασμῶν ἐν ὅλῳ.

Τὸ θέλημα καὶ ἡ ἀνάγκη καταβάλλει τὸν ἀνθρώπον.

Ἡρώπθη ὁ Ἀββᾶς Ποιμὴν, ἐν δυνάμει ἀνθρώπος καταχρῶν ὅλους τὰς λογισμῶν; καὶ εἶπεν ἔστι ὁ λαμβάνων δέκα, καὶ διδύς ἑνα· ὁ δὲ Ἀββᾶς Σισοῆς εἶπεν· ἔστι ὁς ἐν ἐν παρέχει τῷ ἐχθρῷ.

Πολλοὶ τῶν πατέρων ἡμῶν ἐν ὅλῳ αἰσθητοῖς καὶ τῷ ἀσκησίν· εἰς δὲ τὸ λεπτότητα τῶν λογισμῶν εἰς, εἰς.

Ἡκούει τις φωνῆς· καὶ λέγει τῷ Ἀββᾶ Ποιμένι· ἤκουσας πατέρ; λέγει αὐτῷ ὁ Ἀββᾶς· σὺ καὶ ὁμοιοῖ σοι ἀκούεις τέτων· τὰ δὲ ἡ φωνὴ ἐν μέλῃ τοῦ τέτων.

Εἶπεν ὁ Ἀββᾶς Ποιμὴν· ἐν δυνάμει τῷ, ἐν μὴ νηφείας δὲ νοίας.

Ελεγον οὖν τῷ Ἀββᾶ Ποιμένι

ἦτο· ὅτι ὅτε ἐμῶν εἰς τὴν σὺν-
ξιν ἀπελθεῖν, ἐκλήθη κατ' ἰδίαν
πρίνων τῶν λογισμῶν αὐτῶν ὡς
ὄραν μίαν καὶ ἕως ἐξηρχετο.

mene : quando ipsi erat ad sy-
naxin eundum, sedere solitum
ipsum seorsum dijudicantem
cogitationes suas quasi per ho-
ram unam, & sic quo vocabatur ivisse.

ΣΙΛΟΤΑΝΟΤ.

SILVANI.

Ἡρώτησάν ποτὲ τις τὸν Ἀββᾶν
Σιλβανὸν ποῖαν πολιτείαν ἐργά-
σατο Πατήρ, καὶ ἔλαβες τὴν φρόνη-
σιν ταύτην; Ἐπεὶ· ἐδέξατο
ἀφῆκε εἰς τὴν καρδίαν μου λογισμὸν
παρορμίζοντα τὸ Θεόν.

Interrogarunt quidam ali-
quando Abbatem Silvanum :
quā vivendi forma usus es Pa-
ter, ut tantam tibi prudentiam
parares? Respondit : numquam
admissi in cor meum cogitatio-
nem Deo displicentem.

Εἶπε γέρον· χρὴ τὸ μοναχὸν
φυλάσσειν τὴν κοιλίαν καὶ τὸ σῶμα,
καὶ ἕως θανάτου φυλάσσειν τὴν καρ-
δίαν ἀπὸ ὅσων παρορμῶν ἀκρε-
βῆς, ἃ δὲ ῥῆσιν ἀνάσσωσιν· εἰ δὲ
τέτων ἐποιήσῃ φυλακὴν, ἀ-
δύνατον περιβῆναι εἰς μίαν ἀρε-
τήν.

Dixit senex : oportet Mo-
nachum custodire ventrem &
os : & sic poterit custodire cor
suum per attentionem seriam.
& inveniet requiem. Quod si
horum custodiam neglexerit,
numquam poterit proficere ad
virtutem ullam.

Ἀδελφός τις ἐρώτησε γέροντα
λέγων· εἰπέ μοι, πῶς γένομαι
μοναχός; καὶ εἶπεν ὁ γέρον· περ-
αίτω τὸ νηστεῖν. Καὶ λέγει ὁ ἀδελ-
φός· εἰάν διρεθῶ εἰς ἀγάπην πα-
τέρων, τί ποιήσω; λέγει ὁ γέρον·
ἀντὶ νηστείας πῆξον αὐτοῖς προ-
σδύχῃ· ἐν ταπεινώσει καὶ εἶπεν
ὁ ἀδελφός· δύναμαι τρεῖς ἡμέρας
ἀκρεῖν λαλεῖν καὶ προσδύχῃ; ὁ
γέρον· εἶπεν· ἡ βία πάντα δύναται·
λέγει ὁ ἀδελφός· πῶς λογισμῶν ὁ-

Quidam Frater interrogavit
Senem dicens : Dic mihi quo-
modo fiam Monachus? Res-
pondit Senex : tene jejunium.
Dixit Frater : quid si contige-
rit reperiri me in convivio Pa-
trum : quid faciam? Pro jeju-
nio substitue multam orationem
in humilitate. Reposuit Frater :
Possum ne comedere, audire lo-
quentes, & orare? dixit senex
vis & contentio omnia potest.

Ait Frater : quas cogitationes habere debeo in corde meo. Respondit senex : hanc præcæteris : omnia quæcumque reputat Homo à summo coelo ad imam terram , nihil nisi vanitas sunt : qui autem fortiter persistit in memoriâ Iesu , hic in veritate est. Dicit Frater : quomodo possidebo Iesum ? Ait ille. labor , & humilitas & numquam cessans oratio possident Iesum. Omnes enim Sancti à principio ad finem per hæc salvi facti sunt. Remissio , & voluntas propria , & suæ justitiæ opinio impedimenta sunt salutis hominis. Quoad acquisierit homo Iesum , laborat. permittitur autem laborare , ut memoriâ deinde repetens ærumnam ex hantlati laboris , undecumque seipsum muniat , metuens ne perdat fructum laboris sui. Propter hoc circumduxit Deus Filios Israël annis quadraginta per desertum , ut recordantes postea ejus peregrinationis incommoda , non averterentur retrorsum.

Dixit rursus idem Abbas : Nescienti possidere Iesum , commodum videtur cum hominibus versari : scienti vero , damnum est.

Dixit etiam : qui habet proximum sibi Iesum , & suaves cum eo gaudet producere ser-

φείλω ἔχειν ἐν τῇ καρδίᾳ μου καὶ εἶπεν ὁ γέρον· πάντα ὅσα λογί-
ξεῖ) ἀνθρώπου· ἀπὸ τοῦ ἕρην καὶ
καὶ τῷ, ματαιότης ἐστίν· ὁ δὲ προσ-
καρτερεῖ τῇ μνήμῃ τοῦ Ἰησοῦ, εἴτε
ἐν ἀληθείᾳ ἐστὶ· λέγει ὁ ἀδελφός·
καὶ πῶς κτήσομαι τὸ Ἰησοῦν ; ὁ δὲ
εἶπεν· κοῦτω καὶ ἡ ταπεινότης, καὶ
ἡ ἀπαύσις προσοδὸς, καὶ τῷ τὸ
Ἰησοῦν· πάντες γὰρ οἱ ἄγιοι ἀπὸ
ἀρχῆς εἰς τέλος ὄντα τέτρωτο ἰσώ-
θησαν· ἡ δὲ ἀνάπαυσις, καὶ τὸ δι-
καιοσύνη, ἐμποδίζονται τὴν σωτηρίαν
τοῦ ἀνθρώπου· εἰς τὴν κτήσιν) ἀν-
θρώπου τὸ Ἰησοῦν, κοπιᾷ· ὡς
χρεῖ) ὁ κοπιῶν, ἵνα μνημο-
νίσαν τὸ νόμον τὸ θλίβει, ἀσφαλί-
ζηται ἑαυτὸν πανταχόθεν, φοβέ-
σθαι μὴ ἀπολίσσῃ τὸν νόμον
αὐτοῦ· τέτρε χρεῖ) ὡς εἰρηγὰ τὸς
ὑπὲρ Ἰσραὴλ ταρακκοντα ἔτη ἐν
τῇ ἐρήμῳ· ἵνα μνησκόμοι τὸ ἐν
διωροῖας, μὴ ὅπως ᾤωνται εἰς τὰ
ὀπίσσω.

Εἶπε δὲ πάλιν ὁ ἁγιώτης Αβ-
βᾶς· τὰ μὴ εἰδότες κτήσασθαι Ἰησοῦν,
συμφέρει εἶ) μὴ τῷ ἀνθρώπῳ· τὰ
δὲ εἰδότες, ζημία ἐστίν.

Εἶπε πάλιν ὁ ἔχων ἐγγίσει τὸν
Ἰησοῦν, καὶ ἀδολεχεῖ εἰς αὐτὸν,
καλῶς ποιεῖ μὴ εἰσφέρειν τινα ἐν
τῷ

τῷ καλλίῳ αὐτῷ.

tens quemquam in suam Cellulam.

Εἶπε γέρον· ἐ συμφέρον ὅτι, πῶς ὁ δεινὰ, ἐπερωτᾷν, ἢ πῶς ἡ δεινὰ, δὲ γὰρ ἐπερωτῆρεως δαπνώμεθ· ἢ προσδοχῆς εἰς φλυαρίας καὶ καταλαλίας ἐμπλήσι· ὥστε εἶδεν κρείττον τῷ σιωπᾷ.

Εἶπε γέρον· ἐν ὅλοις ἔτεσιν εἴκοσιν ἡγωνισάμην μὴ ἀφῆναι λογισμὸν ἐν τῇ καρδίᾳ με εἰσελθεῖν καὶ ἐβλεπων ἕως ὥρας ἑκτῆς καὶ ὀξέβολον καθήμερον καθ' ἡμέραν ἔχοντα τόξον τεταμένον, ὥστε βέλθ· ῥίψαι εἰς τὴν καρδίαν με καὶ ὀλιγώρει· ἐ καταίχυνθεις ἀπὸ καὶ ἡμέραν.

tandem intelligens confusus quotidie abibat.

Ελεγε πάλιν· ὅτι εἶδον ἐγὼ τέλειον ἀδελφὸν ἐν συμποσίῳ ἀδελφῶν εὐκαιρήσαντα καὶ πολλὰ ποτὲ γρυμῆνε δὲ καὶ ἡδ' ἀδελφῶν παρσῶν, ἐκείνῳ ἐκ ἀπείῃ τῷ Θεῷ· ἐ καὶ καὶ ὀξέτοισι προσδοχῆς καὶ μήτε ἐ ποτήριον δαψνέφας· ἔλεγε δ'· ὅτι ἐμύσησέ ποτε τὰς εὐχὰς αἷς ἐποίη· καὶ ὤρει πενταρχιλίας καὶ ἡμέραν, καὶ τοσαύτας τῶν νύκτα.

quies millenas per diem, & totidem per noctem.

Γέρον· Τίς παρέβαλλε τῷ Ἀββᾶ Σεραπίωνι, καὶ λέγει αὐτῷ· πείνησον ἀγάπην, ἐ ἐπὶ μοι· πῶς διάγεις ἐν τῷ καλλίῳ σε καθή-

mones : benefacit non admit-

Ait Senex. non expedit interrogare : quomodo habet ille aut, quomodo illa ? Nam per tales interrogationes avulsa mens ab oratione in nugas & obtrectiones cadit. Quare nihil melius silentio.

Dixit Senex : totis annis viginti certavi ne cogitationem vanam ingredi cor meum sinerem : & videbam quotidie usque ad horam sextam Diabolum insidiantem mihi, habentem arcum intentum ad sagitam jaciendam intra cor meum. Sed frustra se minari

Dixit rursus : vidi Ego Fratrem perfectum, qui adhibitus tempestivo Fratrum convivio, inter multam computationem, quæ ad benignam exceptionem Hospitum fiebat, hærebat indivulsè Deo per orationem mentalem, ne unum quidem hauriens calicem. Addebat : numerasse se orationes ejus jaculatorias, & invenisse quin-

Senex quidam adiit Abbatem Serapionem. & dixit illi : ne graveris per caritatem mihi dicere : quomodo degis in tuâ

G g

cellulâ sedens in Eremito? Respondit: similis sum vigili de speculâ turre altæ procûl exploranti quis veniat, & accedentibus innuenti ne ad se divertant. Reposuit senex qui interrogaverat eum: Et ego circumspiciens meipsum mihi videor murum circa me struxisse impenetrabilem, ac portam feris ac ferreis repagulis firmasse: ut si quis pulsaverit, nec sciam qui vocetur, unde veniat, aut qualis sit. nec aperiâ quantumcumque immoretur fores tundens, sicque abire cogatur.

Erat quidam senex sedulus in paucis & diligens. huic erat statio in speluncis superioribus loci dicti, Iêl. Mens porro ejus tam indefessâ & irrevocabili attentione defixa stabat in curâ perficiendi se, ut in omni vestigio pedis, ubicumque insisteret, sollicitè observaret cogitationem suam, subinde interrogans seipsum: ubi sumus Frater? & si quidem animum reperiebat versibus Psalmorum revolvendis intentum, aut orantem, benè habebat. Sin deprehenderet de alio quàm sacro negotio cogitantem: statim objurgabat, increpans his acriter seipsum: age ocyùs huc redi ad caput, insistens operi tuo.

Occurrit Frater Abbati Silvano, & vidit vultum ejus splendentem, ut faciem Ange-

μοῦ ἐν τῇ ἐρήμῳ; καὶ ἀπεκρίθη· εἰκόσ' τινι ὄντι ἐν πύργῳ καὶ πορεύονται ἔξω, καὶ ἰδόντι τοῖς παρερχομένοις, καὶ ἐγείσας αὐτοὺς· καὶ εἰπὼν αὐτοῖς ὁ γέρον· ἐρωτήσας αὐτοὺς· καὶ βλέπων ἑαυτοὺς ὅτι ἰσποήσας πεινέμεθα, καὶ ἐσθίει· καὶ αὐτὸ μοχλοῖς σιδηροῖς ἵνα εἴαν τις κρέση, καὶ μὴ μάθω τίς ὅστις, καὶ πότε ἦλθεν, καὶ ποῦ ὅστις ὅστις, καὶ τί θέλει· καὶ ἐκ αἰοίῳ αὐτοὺς ἰδὼς καὶ ἀπέλθῃ.

Ἦν τις γέρον ποιηκὸς καθήμενος εἰς τὰ σπήλαια ἀνῶθεν τοῦ λεγομένου Ἰηλ· καὶ τοιαύτην ἡψὺν εἶχεν ὁ νῦν αὐτοῦ· ὥστε χερδὸν καὶ βῆμα ποδὸς ὅπου δὴ ποτε ἴστατο, ἰσποκρίσσει τὸν λογισμὸν αὐτοῦ· καὶ ἡρώτα αὐτὸν πᾶς ἵσμεν ἀδελφεῖς; καὶ εἰ μὲν καλῶς εὗρεσκε τὸν νῦν σκολογῶντα, καὶ εὐχόμενον, αὐτὸν εἶχεν· εἰ δ' ὀφείσει αὐτὸν ἄλλο πρᾶγμα λογίζεσθαι, αὐτίκως ὀβριζέει αὐτὸν λέγων· δῶτε ἐκείνῳ καὶ κεφαλὴν εἰς τὸ ἔργον σου.

Ἀδελφὸς παρέβηκε τῷ Ἀββᾷ Σιλβανῷ· καὶ εἶδε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ λαμπρὸν ὡς ἀγγέλου· καὶ ἔπει-

σεν ὑπὸ φρόσων , καὶ ἠρώτησεν αὐτὸν λέγων· ποῖαν πολιτείαν εἰργάσω πατήρ , καὶ γέροντας τοιοῦτος· καὶ εἶπεν· ἐδέωσκες ἀρετὰ εἰς τὴν καρδίαν μου ποιεῖν τι καὶ ἄδωσκον παρρηγίζον τὸν Θεόν.

Ἀδελφός τις παρέβαλλε γέροντι καὶ λέγει αὐτῷ, Ἀββᾶ· πῶς ἐβλέπω λογισμὸς ἐν τῇ καρδίᾳ μου· λέγει αὐτῷ ὁ γέρων· τίξά-
 πυλῃς θέλεις , ἔτι καὶ ὁ βέλων εἰσέρχῃ καὶ ἐξέρχεται διὰ σου ὃ ἐνοεῖ· εἰς τὴν θυρὰν καὶ κλείσῃς αὐτήν , ἔτι σὺ σὺ γὰρ αὐτὴν εἰσελθεῖν ποιεῖς λογισμῶν , τότε βλέπεις αὐτὸς ἔξω ἐστῶτας καὶ πολυμνησάς σε.
 tam haberes , & eam clauderes : & utique arceres ne per illam intraret cogitatio prava , tunc videres tentationes foris stantes & opugnantes te.

Ἐλεγον οὖν τινὲς γέροντος· ὅτι καθημῖν αὐτῷ ἐν τῷ κελίῳ , ἦλθεν ἀδελφὸς παρεβαλὼν αὐτῷ· καὶ ἤκουσε αὐτῷ ἵστασθαι μαχημένον καὶ λέγοντος· ὅς τις καλῶς ἔχω· ἕως ποῦ ; ὑπάγετε λοιπὸν· δάτω πρὸς με φιλία· εἰσελθὼν δὲ ὁ ἀδελφὸς λέγει αὐτῷ· Ἀββᾶ , μετὰ τίνος ἡγάγεις ; καὶ εἶπεν· τὴν πονηρὰν λογισμῶν ἐδέωσκον , καὶ τοὺς ἀγαθοὺς ἐκάλειν.
 quebaris ? Respondit : malas cogitationes abigebam , & bonas ad me vocabam.

Διηγήσατο μαθητὴς τῷ μαγάρῳ

li. Demisit os procidens in terram , & dixit : quâ vitæ ratione affecutus es Pater ; ut talis evaderes ? Ait : numquam admisi in cor meum malam aut vanam cogitationem displicentem Deo.

Quidam Frater accedens ad Senem ait illi : Abba : quî fit ut non videam cogitationes vanas in corde meo ? Respondit Senex : vis esse , & revera es , Atrium ostio quadruplici undequaque patens. Per te qui vult ingreditur , qui vult exit , te haud sentiente stridorem cardinis januæ conversæ , quippe quæ nulla est. Si portam haberes , & eam clauderes : & utique arceres ne per illam intraret cogitatio prava , tunc videres tentationes foris stantes & opugnantes te.

Aiebant de quodam Sene : fuisse cum ad eum in cellulâ sedentem accederet quidam Frater , & prius quàm ingrederetur , audiret has ejus voces quasi cum quopiam jurgantis. Hic benè habeo. quousque tandem ? procul recedite , protinus abite. ades huc mecum amica caritas. Ingressus Frater ait Seni : Abba , quicum loquebaris ? Respondit : malas cogitationes abigebam , & bonas ad me vocabam.

Narrabat Discipulus Magni
 Gg ij

senis : Aliquando iter agentibus nobis , substitit Senex ad modicum. & me ipsi dicente: promove passum Abba. Respondit: non audis? Angeli in cœlo canunt, & nos non attendimus.

Dixit Abbas Alonas. Si voluerit Homo, à primâ luce ad vesperam cuncta sua adaptabit ad mensuram divinam.

Frater interrogavit Abbatem Sisoën dicens : volo cor custodire, & nequeo. Ait illi senex : quomodo possumus custodire cor, portam linguæ nostræ patentem relinquentes?

Sedente aliquando Abbate Silvano in Monte Sinâ, venit Discipulus Zacharias ad ministerium, & ait Seni: emitte aquam & riga hortum. Ille autem egressus operuit faciem suam cucullo, ita ut vestigia tantum sua cerneret. Eâ ipsâ hora forte illuc advenit alius Frater, & cum intuitus à longè, cogitabat quid ita faceret. admotus mox intrâ septum propius, sic est eum affatus : Dic mihi Abba: quare faciem tuam condidisti intra cucullum, & sic hortum irrigasti? Respondit Senex: Hoc feci, fili, ne viderent oculi mei arbor,

λα γέροντες· ὅτι ποτὲ ὁ δαδόντων ἡμῶν, καὶ μικρὸν ἴσατο ὁ γέρον· καὶ εἶπον αὐτῷ· Ἀββὰ ἔλασιν ὁλέθρον καὶ λέγει· ἐκ ἀκέραις; οἱ Ἀγγελοὶ ψάλλουσιν εἰς τὸ ἕρπιδον, καὶ ἡμεῖς ἐν τήφορῳ.

Εἶπεν ὁ Ἀββᾶς Ἀλανᾶς· ὅτι εἰάν θέλῃ ἀνθρώπου, ἀπὸ φωτός, εἰς ἑσπέρας, φθάνη εἰς μέτρον θεικί.

Ἀδελφός ἠρώτησε τὸν Ἀββᾶν Σισόην λέγων· θέλω τὸ καρδιακὴν τηρῆσαι, καὶ ἐδύναμαι· λέγει αὐτῷ ὁ γέρον· πῶς δυνάμει τὸ καρδιακὴν τηρῆσαι, τὸ θυέας τὸ γλώφτης ἡμῶν ἀντισημῆς ἔσης.

Καθεζομένης ποτὲ τῇ Ἀββᾷ Σιλβανῇ εἰς τὸ ὄρος τῇ Σινᾷ, ἀπαγγέλλειν ὁ μαθητὴς Ζαχαρίας εἰς ὄρακον, καὶ λέγει τῷ γέροντι· ἀπόλυσεν τὸ ὕδωρ, καὶ πότισεν τὸ κῆπον· ὃ ὅτε λελθὼν ἐπέκτισσε τὸ αὐτῷ ὅτι τῷ κεκελίω· ἐ μόνον ταὶ ἴχνη αὐτῷ ἐβλεπῶν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ, παρέβαλλεν ἔπερος ἀδελφός· καὶ ἰδὼν αὐτὸν μακρόθεν ἔπε- νότι τί ἐποίησεν καὶ ἐσελθὼν ὁρῶς αὐτὸν λέγει· ἔπι μοι Ἀββᾶ· ὅρα· πῶς ἐποίησας ἐπέκτισας τὸν κῆπον, καὶ ἔπας ἐποίησας τὸν κῆπον; λέγει αὐτῷ ὁ γέρον· τέκνον, ἵνα μὴ ἴδωσιν οἱ ὀφθαλμοί μου ταὶ δένδρα· καὶ ἀπαχοληθῇ ὁ νῦν με ἀπὸ τῆς Θεοῦ εἰς αὐτῶν.

res, & per hoc avocaretur mens mea à Deo ad ipsas.

Διηγῆσαι τὸ πῶς ἦν Πατέ-
ρων· ὅτι φιλόσοφοι περὶ ἠθέλησαν
δοκιμάσαι τὰς μοναχὰς· παρήρ-
χον δὲ πρὸς ἐκλισμὸν· μοναχὸς
καλὰς καὶ λέγουσιν αὐτῷ· σὺ δὲ
ὦ δὲ· ὁ ὃ ὀργισθεὶς ὕβρισεν αὐ-
τὰς· ἐπέειπε ὃ καὶ ἀλλοῖς μοναχοῖς
μέγας λυσιπλοῦς καὶ λέγουσιν αὐτῷ·
αἶ σὺ μοναχὸς κακῆγορος· δεῦρο
ὦ δὲ· ὁ ὃ μὴ σπεύδῃς ἀποκλῆναι·
ἐδιδόκουν αὐτῷ ῥάπισμα· ὁ ὃ ἔσπε-
ψε καὶ τὸ ἀλλοῖς σαγόνῃ· οἱ ὃ ἐυ-
θὺς ἀνέστησαν καὶ περὶ ἐκέννησαν
αὐτῷ λέγοντες· ἀληθὲς ἰδὲ μο-
ναχὸς καὶ καλίστατος αὐτῷ ἐν μέ-
σῳ αὐτῶν, ἠρώτησαν αὐτὸν λέγον-
τες· τί πλεον ἡμῶν ποιεῖτε εἰς τὴν
ἐρημον ταύτην; ἡσέυτε, καὶ ἡμεῖς
ἡσέυομεν· ἀγνέετε, καὶ ἡμεῖς
ἀγνέσομεν, καὶ εἰ πᾶν ποιεῖτε,
καὶ ἡμεῖς ποιεῖομεν· λέγει αὐτοῖς ὁ
γέρον· ἡμεῖς εἰς τὴν χάριν τῆ
Θεοῦ ἡμῶν, καὶ νῦν τρεῖς
λέγουσιν αὐτῷ· τὰς ἡμεῖς φυλά-
ξαι καὶ διαμῆναι καὶ ἀφελήναι
ἀπέλυσαν αὐτὸν.

ipsorum datâ sede, Amicè interrogarunt: quid tandem vos in
hâc eremo plusquàm nos facitis? Jejunatis, & nos jejunamus.
castè vivitis, & nos castè vivimus. Tum si quid aliud ejus gene-
ris facitis, & nos facimus. Dixit illis Senex: Nos in Dei gra-
tiâ confidimus & mentem custodimus. Responderunt: nos ve-
ro id facere non possumus: & non sine profectu, rectè locu-
tum meliùsque operatum dimiserunt.

Ἀδελφὸς παρέβαλε γέροντι

Frater accessit ad senem, &

G g iij

Narrarunt quidam Patrum:
Philosophos aliquando voluif-
se experimentum de Monachis
capere. Præteribat verò coram
iis Monachus quidam concin-
nè vestitus. Hunc contemptim
compellantes acclamarunt:
Heus tu ades hùc. Ille autem
indignatus, contumeliosis ul-
tus est verbis. Transivit post
paulò & alius Monachus ma-
gnus Lybicus. Hunc quoque
superbè incessunt: Heus Mo-
nache mali nominis, hùc te
nobis ocyùs siste: accessit is
confestim. at illi propè admo-
to colaphum infringunt. nil
turbatus probro Frater, aliam
continuo maxillam obvertit ad
excipiendam, si eis libéret,
secundam alapam. Protinus
Philosophi assurrexerunt certa-
tim venerantes hominem ad-
miratione monstratæ virtutis:
dicentesque, en verum Mo-
nachum! Tum ei in medio

ait: indulge per caritatem Abba, & ne gravêre mihi dicere: quid agis sedens in tuâ Cellulâ? Ait illi Senex: Ego, Frater, ex quo cepi Sanctæ quieti vacare, totum meipsum crucifixi rebus exterioribus, reputans illud quod scriptum est: *Dirumpamus vincula eorum & projiciamus à nobis jugum ipsum.* Et, quasi maceriam mediam molitus separantem animam meam à corporeis negotiis; dixi in mente mea: quemadmodum qui est intra murum non videt eum qui stat extra: sic nec tu velis videre res exteriores, sed tibi ipsi attende, expectans spem Dei, pravas autem cupiditates habeo ut serpentes & genimina viperarum. quia vero sentio in corde meo nascentes illas, attendo in ipsas, minaciter coercens, & exsicco eas: nec umquam cessavi à vexando iracundè, cum Corpus, tum animam meam, ne pravam quippiam faciant.

Frater interrogavit Senem dicens: quomodo me esse oportet in meâ Cellulâ? Respondit: avertendo te ab hominibus nocendis: ut in vacuâ humanis notionibus mente Dei notitia habitet.

ἰρώτησεν αὐτὸς λέγων· Ἀββᾶ ποίησον ἀγάπῳ· ἔ ἐν τῷ μοι πῶς κἀθῆ ἐν τῷ καλῶ σὺ; λέγει αὐτῷ ὁ γέρον· ἐγὼ, ἀδελφε, ἀφ' ἧ ἡρξάμην ἡσυχάζειν, ὅλον ἐαυτὸν ἐσάυρωσα πῶς ἔξω πειρασμοῖς, ἐννοῶν τὸ γυμναζόμενον διαρρήξεως τὰς διστροφὰς αὐτοῦ· ἔ ὑποβρίβωμαι ἀφ' ἡμῶν ζυγὸν αὐτοῦ· καὶ ὡς περ τεύχος ποιήσας ἀναμίσσον τὴν ψυχῆς μου καὶ τῷ σωματικῷ πειρασμοῖς, ἔειπον ἐν τῇ δακρυόει· μοι ὅτι ὡς περ ὁ ἔσω πέχυς ἔχῃ ὁρᾶ τὸν ἔξω ἔσωτα· ἔπειτα καὶ σὺ θελήσης ὁρᾶν τὰ τῷ ἐκτὸς πράγματα· ἀλλὰ σὺ αὐτὸν πρόσχε ἐκδιχόμενον· τίς ὑπὸ τῷ Θεῷ· ἔπειτα δὲ ἔχω τὰς ποτηρὰς ἐπιθυμίας, ὡς ὅφεις καὶ γυνήματα ἐχθρόν· ὅτι δὲ αἰσθάνομαι ἐν τῇ καρδίᾳ μου φουμένας ταύτας, προσέχω αὐτὰς μὴ ἀπειλῆς, καὶ ξηραίνω αὐτὰς, καὶ ἐκ ἐπαυσάμεν ποτὲ ὀρμίζομενον· τῷ σώματι μου καὶ τῇ ψυχῇ, ἵνα μηδὲν φανῶν ποιήσωσιν.

Ἀδελφός ἡρώτησε τὸν γέροντα λέγων· πῶς δέ ἐστι μοι ἐν τῷ καλῶ μου; ἔ εἶπεν· τῷ ἀπὸ τοῦ τῷ ἀνθρώπων γνώσεως· ἵνα τῷ λογισμῷ χολάζοντο, ἡ γνώσις τῷ Θεῷ κατοικήσῃ.

Ἀδελφός ἀδελφεῖπώς προσδ-
χόμενος, καὶ μηδὲν ἐργαζόμενος,
καθ' ἰστέραν ἄρτον ὅτι τραπέζης
εὐρεσκε καὶ ἐυχόμενος ἐδόξαζε
τὸν Θεόν, καὶ ἔπος ἦεν· καί τις
ἀδελφός φοιτήσας πρὸς τῶτον,
ἐκάλισε κάμῳ βύσσινά· λαβὼν
ἐν καὶ ὁ γέρον· σκέπασκεν αὐτὸν
μικρὸν τι ἰστέρας δὲ καταλαβέ-
σης, ἄρτον, ὡς ἐνώθει, ὅτι τρα-
πέζης ἐχέει· καὶ λυπηθεὶς ἐκοι-
μήθη ἄγρυπτος· καὶ τῇ νυκτὶ ἤκουσε
φωνῆς λεγούσης· ὅτι μοι ἐχόλα-
ζεις, ἐγὼ σε ἔξωφον· νυκτὶ δὲ αὐ-
τὸν ἐργαζόμενος, ἐκείθι ζητῇ καὶ
τὴν χρείαν.

bas, ego te alebam. Nunc cum ceperis laborare tibi ipsi, inde tibi quære quibus indiges.

ARSENIO T.

ARSENII.

Παραβαλὼν ποτε ὁ Ἀββᾶς
Ἀρσένιος πρὸς τινὰς μοναχὺς ὧν
πλησίον κάλαμοι ἦσαν ὀξυειό-
μοι, ἔφη πρὸς αὐτούς· τίς ὁ
σεισμὸς ἔστι· τῷ δὲ ὁπιδειξάν-
των τὰς καλάμους, ἔφη ὁ γέρον·
τὸν ἢ συχίαν ὀρῶντι πρὸς ἀλή-
θειαν, ἐδὲ σπυρίδης φωνὴ πάντως
ἀνεκτὴ· πῶς ἐν ὑμῖν σεισμὸς
τίς ἐστι· περικτυπέμενοι καθαροὶ
διωθήσεσθαι ἡρεμῶν.

Εἰθ' δὲ Ἀρσένιος τῷτο συντοχὰς
ὕπαρξεν αὐτὸν· Ἀρσένιος δὲ ὁ ὀξυειό-

Adiens aliquando Abbas
Arsenius quosdam Monachos,
propè quos arundines vento
leniter impellente susurrabant,
dixit illis, quis hic strepitus
est? quibus monstrantibus a-
rundines, Ait senex: veram
quietem nactus ne passeruli
quidem ferenda vox est: quo-
modo ergo vos quibus aures
tantum murmur personat, pu-
rè ac sincerè poteritis quiescere?

Mos! erat Arsenio, hoc
continuè sibi succinere: Arse-

ni ad quid è mundo existi? hoc est: quem utique scopum in-
tuens ac sequens, nuncium re-
misisti sæculo?

Illud quoque sibi frequen-
ter iterans inculcabat, sæpe te
poenituit locutum esse: num-
quam, filuisse. Propterea con-
versationes hominum vitabat,
nisi si quem sibi necessarium,
& Deo gratum, cum quopiam
congressum rebatur esse. Sic
igitur faciens exiguo tempore
magnus effectus est, & Patres
ferè omnes notitiâ rerum divi-
narum, & eas explicandi facilitate, superavit.

θεῖς τῷ κόσμῳ; ὅπερ ἔζη· δι' ὃν
ἄρα σκοπὸν σεαυτὸν τῷ κόσμῳ
ἀπέστειλας.

Οὐ μὲν ἀλλὰ ἐῖτερον ἐβίβιστο
αὐτῷ συνεχᾶς ἐπαδάειδ'· πολλὰ-
κις εἰπὼν μετέγνω· σωπῆσας δ' ἐ,
ἐδέετο· ὅν χάριν καὶ τὰς ἡμέ-
ραν ἀνθρώπων ὁμιλίας ἀπεστέρετο,
εἰμήτινα ἀναγκάσια αὐτῷ καὶ θεά-
ριτος ἢ ἐντολῆς ἔδωξεν· οὕτως οὖν
ποιῶν, ἐν βραχεὶ μέγας ἐγένετο·
καὶ πάντας χεῖρὸν τοὺς πατέρας,
θηροεία καὶ γνώσῃ ὑπερηκόν-
τισεν.

JOANNIS COLOBI. ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΚΟΛΟΒΟΥ.

Dixit Abbas Joannes cogno-
mento Colobus, sive muti-
lus; similis sum homini sedenti
sub magnâ arbore, & inde pro-
spectanti feras multas & serpen-
tes ad ipsum venientes. qui ubi
senferit se haud posse ipsis, quâ-
do se admoverint, resistere,
festinè sursum nitens ascendit
in arborem, & salutem in tuto
collocat. Sic & ego in cellu-
lâ meâ sedeo, tamquam è spe-
culâ intentè vigilans pro me,
observandis Potestatibus tene-
brarum: ac quando intelligo
vires mihi deesse sufficientes ad eas superandas, confugio ad

Εἶπεν ὁ Ἀββᾶς Ιωάννης ὁ Κο-
λοβός· ὅτι ὅμοιός εἰμι ἀνθρώπῳ
καθήμενῳ ὑποκάτω δένδρῳ με-
γάλῳ· καὶ θεωροῦντι θηρία πολ-
λὰ καὶ ἐρπετὰ ἐρχόμενα πρὸς αὐ-
τὸν· καὶ ὅτι μὴ δύνηται σῆναι
κατ' αὐτῷ, ἔχει δὲ ἄνω εἰς δέν-
δρον καὶ σώζει· οὕτως καὶ ἐγὼ κα-
τέζομαι εἰς τὸ καλλίον μου,
καὶ ὑποσκοπῶ σεαυτὸν πρὸς
τὰς ὀχρεσίας τῷ σκότει· καὶ
ὅτι μὴ ἰχύσω πρὸς αὐτάς, κα-
ταφύγω πρὸς τὸν Θεόν, καὶ
σώζομαι ἐκ τῶ ἐχθροῦ ὃς ἐπε-
σώχης.

Deum:

Deum : & per orationem ex Hostis insultibus salvus fio.

Ἡλθόν πινες πειράσασθαι αὐτὸ ὅτι
ἐκ ἥφρι τὸ νῦν αὐτῷ συμβαδῆναι ,
ἐδὲ λαλῆσαι ὡς ἔργον τῷ αἰδῶντι
τῷ τε καὶ λέγουσιν αὐτῷ· Ὁ γὰρ
εἰς ἑμὴν τῷ Θεῷ, πατήρ, ὅτι ἐ-
βρεξί, καὶ ἔποιον οἱ φόβητες οὐδ',
καὶ ἐκβάλλουσιν λουκάδας, καὶ δι-
ρίσκουσιν οἱ ἀδελφοὶ τὸ ἐργάσασθαι
αὐτῷ· λέγει αὐτοῖς ὁ Ἀββᾶς Ἰωάν-
νης· ἔπειτα καὶ τὸ πινόμενον τὸ ἄριστον
ὅταν καταβαίνει εἰς τὰς καρδίας
τῶν ἀγίων, ἀναστάντα καὶ ἐκ-
βάλλουσιν λουκάδας ἐνώπιον τοῦ
Θεοῦ.

descenderit, eâ illa irrigatione renovantur, & surculos coram Deo candidos germinant.

Ἡλθὲ ποτὶ καμηλίτης ὡς τὸ
Ἀββᾶν Ἰωάννην τὸν Κολοβόν, ἵνα
λάβῃ τὸ πένθος αὐτοῦ, καὶ ἀπέλ-
θῃ εἰς ἄλλον τόπον, καὶ εἰσελθὼν
ἐπὶ γκαὶ αὐτῷ, τὸ σιμὸν λαβεῖν
ἐπιλάβεται πταμένῳ ἔχοντι τὸ ὄλ-
γοισιν ὡς τὸ Θεῷ· πάλιν ἔν ὥχ-
λησιν ὁ καμηλίτης κρέαντι τὸ θύ-
ρα καὶ πάλιν ἐισερχόμενος ἐπι-
λάβεται· εἶπον δὲ κρέαντι τὸ κα-
μηλίτη· ἐισερχόμενος ἔλεγε· σει-
ρα καμήλῃ· σειρά καμήλῃ.

senem januâ pulsât. Ne tum quidem Abbas meditatione absorptus, advertit. Tertiò tandem urgente Camelario, ex-
promptis quod petebatur, dicens : funis Camelus, funis Came-
lus.

Ἀλλ' ὁ ἀδελφὸς ἦλθε λαβεῖν
σπορίδας παρ' αὐτοῦ καὶ λέγει

Quidam scientes ipsum haud
sincere vagari animum suum,
nec loqui solere quidquam ad
sæculi negotia pertinens, ten-
tandi causâ adierunt, dixerunt-
que illi : Gratias agimus Deo,
Pater, quoniam pluit ; & Pal-
mæ biberunt imbrem : unde &
jam albos surculos emittunt :
inveniuntque Fratres ex quo
sua opera, texendis iis, con-
ficient. Dixit illis Abbas Joan-
nes : sic & quando Spiritus
Sanctus in corda Sanctorum

renovantur, & surculos coram

Migraturo aliò Abbate Joan-
ne Colobo, venit Cameli du-
ctor ut vasa ejus ac sarcinulas
exportaret in locum ubi erat
exinde diversaturus. Dedit il-
li Abbas cæteram supellesti-
lem : at catenam seu funem,
instrumentum necessarium no-
væ domunculæ, dare illi
omisit per oblivionem, men-
te in Deo fixâ : sentiens Ca-
melita quid deesset, admo-

nuvit senem januâ pulsât. Ne tum quidem Abbas meditatione
absorptus, advertit. Tertiò tandem urgente Camelario, ex-
promptis quod petebatur, dicens : funis Camelus, funis Came-
lus.

Alips Frater accessit ad eum,
ut Sportas ab ipso acciperet,
H h

& dicit ipsi : Abba , profer-
sis sportas. Ingressus ille animo,
ut apparebat, id agendi, pro-
ferre sportas oblitus omisit :
seditque consueto suendi operi
vacans. Rursus ergo Frater
pullavit ; & egressus Joannes
ait ipsi : quid vis , frater ? Ille
respondit : sportas peto , Ab-
ba. Tunc Joannes apprehensâ
ejus manu introduxit eum in cellam dicens : si sportas vis ac-
cipe , & abi. mihi enim non vacat.

Dixit Senex : Humilitas
Linguam non habet ad mis-
cendos in conversatione pro-
miscuâ sermones : neque ocu-
los quibus aliorum defectus
observet : neque aures quibus
audiat quæ Animæ non pro-
sunt. Neque litem cum quo-
quam habet ; pacem colens
cum omnibus ; unis exceptis
peccatis propriis , cum quibus
bellum gerit irreconciliabile.

Si quis autem impendat seipsum in labores magnos , & manda-
ta , & jejunet sex , & sex dies continuos , extrâ viam hanc
labores ejus vani sunt.

Dixit Senex : Multi Mona-
chi disperferunt pecunias , de-
reliquerunt Patres & Matres ,
& fratres , & cognatos ad im-
petrandam Peccatorum ve-
nium. Ingressi autem Cœno-
bium , magnarum quidem vir-
tutum officia præclare tenuerunt

αὐτοὶ φέρε τὰς αὐριδάς Αββᾶ.
εἰσελθὼν ᾧ ἐπαλαεῖν αὐτὰς ἰω-
νάθεο , καὶ ἐκράβισε ῥάπτειν· καὶ
πάλιν ἐκείνῳ ἔκρυψε· καὶ ὄξελθὼν
λέγει αὐτῷ· π θέλεις ἀδελφε; ὁ
ᾧ εἶπει· τὰς αὐριδάς Αββᾶ· καὶ
κράτῃσας αὐτῷ ὁ χεῖρὸς εἰσπνέγ-
κειν αὐτῷ ἔστω λέγων· εἰ αὐριδάς
θέλεις, λαβέ , ἐ δευπάτῃ· ἐγὼ
γὰρ ἐ χολάζω.

Εἶπει γέρον· ἡ ταπεινοφροσύ-
νη γλῶσσαν ἐκ ἐχθ' λαλήται πρὸς
πᾶ ὡς ὁμιλεῖται· ἔτι ὀφθαλμοὺς
ἄλλων ὑαττόμασι περὶ εἶχιν· ἔτι
ὥτα ἀκῆται ᾧ μὴ ὠφελεῖται ἢ
λύχλι· καὶ ἐχ' ἐχθ' μετὰ πνθ-
πρᾶγμα , εἰρημικῇ ἔστω , πλὴν
τῷ ἁμαρτιῶν ἰδίῳ· ἐὰν δ' εἰ τις
ἐκδοῖ αὐτῷ εἰς μεγάλης κόπας
καὶ ἐνθλάς , καὶ ηἰσέυτ' ἐξ, ἐξ, κα-
τὸς ὃ ὁδ' αὐτῆς, οἱ κόποι αὐτῷ
μάταιοι εἰσιν.

Εἶπει γέρον· πολλοὶ τῷ μο-
ναχῷ ἐκτόρπισαν χρήματα , κα-
τέλιπόν τε Πατέρας καὶ μητέρας ,
καὶ ἀδελφούς , καὶ συγγενεῖς , ὅλα
τὰς ἐκ τῷ ἁμαρτίας· εἰσελθόν-
τες ᾧ ἐ κοινοβίῳ τὰς ἰδὴ μεγά-
λας ἀρετὰς κατέσθωσαν· ὑπὸ ᾧ
τῷ ὑαχίσαν καὶ ἐδαμνῶν σκε-

λιθίνους γρόνας δαιμόνων ἐπι-
 χαρμα : ὅα' ὁ περὶ πώσαδος
 αὐτοῖς πῆρας ἐ ἀρκλας, ἔχοντες
 ἐν αὐτῷ ὁπώρας ἐ τραγήματα,
 βελάνας, ἐ ψαλίδας, κ' σμύλας,
 κ' ζώνας· οἷσιντες ὡς φίλαυτοι
 ὑπὸ τῷ ὀρθῷ φρονεῖν ἰωθότων
 πάλαι· κ' ὃ ἔ' θείαν γραφὴν,
 ὡς κακαπρασμένοι εἰς τὸ ἐξώ-
 τισιν σότῃ πύμπν], ὅποκα-
 τώρατ'· γὰρ φησιν, ὁ ματατιθεῖς
 ὅρας Πατέρων· ὁ γὰρ μερίδ'·
 Ιαννὴ κ' Ανανίε κ' Σαωφῆρα
 ἀξιοθήσονται ὡς μύσαι κ' συμμύ-
 τοχοι.

greditur terminos Patrum. Tales quippe in partes Jamnis, & A-
 nanix & Sapphiræ deputabuntur: velut horum Symmystæ
 ac participes.

Εἴπω γέρον· εἰ θέλεις ἐν σω-
 ματι ὡς ἀσώματ'· Θεῷ λειπερ-
 γῆσαι, ἑυχλῶ ἀδιάλειπτον ἔχε
 κρυπτός ἐν τῇ καρδίᾳ σου· κ' γί-
 νεται ἡ ψυχὴ σου πρὸ θανάτου
 ἰσάγγελος.

runt: à reculis autem minimis
 & planè nihili, supplantati,
 Dæmonum ludibrium sunt fa-
 cti, ex horum voto & sugge-
 stione circumdantes sibi, non
 sine ostentatione quadam, pe-
 ras, & arculas, in quibus con-
 dunt, Poma, Tragemata, for-
 fices, scalpella, & zonas. Qua-
 les apud rectè solitos sapere,
 ut sui amantes malè audiunt:
 juxta verò divinam Scriptu-
 ram, ut Maledicti in tenebras
 exteriores amandantur. *Male-*

dictus, enim, ait, *qui trans-* Prover. xxij. 28.

Dixit Senex: si vis in
 corpore, tamquam expers
 corporis. Deo servire, Oratio-
 nem numquam interruptam
 habere clam in Corde tuo: &
 fiet Anima tua ante mortem
 Angelis par.

ΜΑΚΑΡΙΟΤ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ.

MACARII MAGNI.

Ἀδελφός· ἠρώτησε τὸν Ἀββᾶν
 Μακάριον τὴν μέγαν, λέγων· φέ-
 τελείοντ'· κ' ὅποκατ'· ὁ γέ-
 ρων εἴπω· ἵαν μὴ κτήσθ] ἀνθε-
 π'· πασείνων μὴγάλην τῇ καρ-
 δία· αὐτὸ κ' τῷ σώματι· κ'· μὴ
 μεῖζον ἑαυτὸν ἐν τινὶ πρῶματι·

Quidam è Fratribus inter-
 rogavit Abbatem Macarium
 Magnum, exquirens quænam
 esset, & in quo sita perfectio.
 Respondens Senex dixit· Ni-
 si acquiescis homo humilita-
 tem magnam quam non solum

H h ij

corde teneat , sed & corpore præferat ; in nullâ re seipsum æstimans , sed potiùs modico sui sensu deprimens infra omnem creaturam : non judicando umquam omninò quemquam nisi se solum ; sufferendo contumeliam , ejiciendo ex corde suo omnem malitiam : vim sibi faciendo ad hoc ut sit longanimis , benignus , Fratrum amator , sobrius , pudicus , continens. Scriptum est enim : *Vim sibi facientium est regnum Cælorum.* Rectè utendo oculis , ad videndum ea tantùm quæ juvant animam , invigilando custodiæ linguæ ; avertendisque auribus ab omni auditione vanâ & noxiâ. Manus tenendo ne quidquam nisi justum operentur. Cormundum coràm Deo servando , corpusque impollutum. Habendo quotidie præ oculis mortis memoriam : abnegando intùs in Spiritu iram & malitiam , exterius autem materiam & res sensibiles , cognatos quoque secundum carnem simulque voluptates. Renunciando item Diabolo & cunctis operibus ejus. Ad hæc indefinenter orando , & in omni tempore , loco , negotio , opere , adstando Deo , præsentemque sentiendo ac venerando illum : Nisi quis (inquam) hæc omnia fecerit , perfectus esse non potest.

Frater aliquis interrogans

ἀλλὰ μᾶλλον τιθεῖται ἑαυτὸν ἐν ταπεινώσει ὑποκρίτω ἢ κτίσει· καὶ τὸ μὴ κρίνειν ὅλας τινὰ ἐν ἑαυτὸν μόνον· καὶ τὸ ὑποφέρειν ὕβριν. καὶ τὸ ὑποβρίπτειν ὑπὸ ἡ καρδίας πᾶσαν κακίαν· καὶ βιάζεσθαι ἑαυτὸν ἐν μακρόθυμον, χρησὸν, φιλάδελφον, σώφρονα, ἐγκρατῆ· γέγραπται γὰρ· βίβας ἐπὶ βασιλείᾳ τοῦ ἔχοντος καὶ τὸ ὁρθὰ βλέπειν τοῖς ὀφθαλμοῖς· καὶ τὸ φυλακὴν ἔχειν τῆς γλώσσης, καὶ ὑποστροφὴν πάσης ἀκοῆς ματαίας καὶ ὁμιλίαν· καὶ ἡ τοῦ χειρὸς δικαιοσύνη καὶ τὸ ἡ καρδίας καθαρὸν ὄρος· ἡ Θεὸν, καὶ τὸ τῆς σώματος ἀσπίλον· καὶ τὸ ἔχειν ἡ μνήμην τῆς θανάτου πρὸς ὀφθαλμοῦ καθ' ἡμέραν, καὶ ὑποταγὴν τῇ κυνιδίᾳ ὀργῆς καὶ κακίας, καὶ ὑποταγὴν τῇ ὕλης, καὶ τοῦ κυνιδίου σάρκα συγγράφει αἶμα καὶ ἰδρὸς· καὶ ὑποταγὴν τῇ διαβολῇ καὶ πᾶσι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ· καὶ τὸ ἀδελφείᾳ πρὸς πρὸς δόξας καὶ ἐν παντὶ καιρῷ καὶ τόπῳ, καὶ πρὸς ἅμα, καὶ παντὶ ἔργῳ παρέρχεται Θεὸς· ἡ δύναται τί· λει· ἡ).

Ἀδελφός ἡρώπιστα γέγραπται· Αβ-

Εἰς πᾶς; πῶς πάντα τὰ πρέπον-
τα ἐν τῷ καλλίῳ μὲν, καὶ ἔχ-
δύεισιν αὐτὸν ὑπὸ τῆς Θεᾶς;
λέγει αὐτῷ γέρον· τὴν τοῦ σοι συμ-
βάνει δὲ τὰ σωδελφίβειν σε
ἀποστολῆς, καὶ βέλεις σε τὸ
βέλημά σε ἀποδοῦναι· λέγει ὁ
ἀδελφὸς γέροντι· τί ἐν βέλεις
ἵνα ποιῇσαι Πάτερ; λέγει ὁ γέ-
ρον· ἀποδοῦναι, κολλήθητι ἀνθρώ-
πων φοβεμένης τοι Θεὸν· καὶ ταπει-
νωσον σεαυτὸν αὐτῷ, καὶ ἐκδο-
τὸ βέλημά σε· ἐν τότε εὐρήσεις
ἀποδοῦναι ὑπὸ τῆς Θεᾶς.

humilia te ipsum coram eo : & invenies consolationem à Deo.

Εἶπε γέρον· ὁ ἐισερχόμενος
εἰς μυρεψικὸν, καὶ μὴ ἐν ἀγορά-
σῃ, ἀλλὰ πάντως μεταλαμβάνει
τὸ εὐωδίας· ἔπειτα καὶ ὁ ἀποδοῦναι
των ποῖς παρὰ τὸν, ἐὰν θελήσῃ
ἐργάσασθαι, ὑποδεικνύουσιν αὐτῷ
τὸ ὅδον τὴν ταπεινώσεως· καὶ τεῖχος
αὐτῷ γίνεσθαι ἐν τῇ ὑποδομῇ τῇ
διαιμένην.

quod ipsum juvet: Nam siquidem velit rectè agere, monstratam ad hoc ab illis viam humiliationis videt. & horum exempla verbaque instar illi Muri sunt ad arcendas Dæmonum incurfiones.

Εἶπε γέρον· ἐὰν φθάσῃ σοι
ἀρρώστια σώματος, μὴ ὀλιγώρῃ,
ἐὰν γὰρ θέλῃ σε ὁ Θεὸς σε
κακῶς τῷ σώματι, σὺ τίς εἶ ὁ
δυναστεύων; ἐκ αὐτοῦ σε φρον-
τιζέσθαι ἐν πᾶσι; μὴ πάρῃς αὐτῷ ζῆς;

Senem dixit : Abba, quī fit.,
ut , cum ego in meâ cellulâ
faciam cuncta quæ decent,
tamen non invenio consolatio-
nem à Deo ? Ait illi Senex:
hoc tibi contingit eò quod va-
nis cum otioso confabulationi-
bus indulges : & quia omni-
nò vis potiri optato volunta-
tem tuam propriam. Reposuit
Seni : quid igitur facere me
jubes, Pater ? Respondit Se-
nex , vade, ini familiaritatem
cum viro timente Deum, &
renuncia voluntati tuæ. & tunc

Dixit Senex : qui ingre-
ditur Sepulchrum, & in foro un-
guentario deambulat, etsi nihil
emat aut contingat ex aromati-
bus : omninò tamen & interim
fruitur odore, & ipse bene
olet aliquandiù. Sic qui con-
versatur cum Patribus, trahit
ex illis contagione salutari

Dixit Senex. Si te infirmi-
tas occupet corporis , ne tur-
beris dans te tristitiæ inertī. Si
enim velit te Dominus tuus
morbo corporeo affligi, Tu quis
es qui succensere aut xgrè

H h iij

ferre audeas? Nonne ipse tui curam in omnibus gerit? an sine ipso vel potes vivere? Patienter ergo tolera: & ora ipsum ut tibi quæ novit expedire præbeat. Hæc enim est voluntas ejus. Sede cum longanimitate, comede caritatem.

Dixit Senex: si acrem homo naturam ad legitimè certandum exerat, exigit ab eo Deus, ne affectu nimio inhæreat materiæ corporeæ cuiquam, usque ad minutam acum. nam si quid tale addictiùs amaverit; impediatur mens ejus à sensibus & votis Deo dignis, per vehementiam desiderij possessis incubantibus; & per moerorem quem ex amatarum rerum jacturâ, crebro inevitabiliter accidente, concipiet.

Dixit Senex: Oratio, & sensus Sobrij attentique, simulque vexatio corporis, cum abundantiori diligentia Deo perseveranter oblata: plenâ in perturbationes potestate hominem instruunt.

Interrogatus est Senex: quid est, vivere hominem tamquam hospitem & peregrinum? Dic, inquit, tibi: tace. & non habeo hîc negotium. Hæc itera & fac in omni loco & operatione. tunc eris verè in statu

Dixit Senex: vita Sancta sine Doctrina, plura bona efficit, quàm Doctrina, sine vitâ. Nam Sanctus indoctus vel tacens videntibus prodest:

ἀνέκδικαι εἰ καὶ ἀδελφὸν αὐτὸν ἀδελφεῖν σοι συμφέρονται· τὸτο γὰρ ἔστι τὸ θέλημα αὐτοῦ· καὶ οὐ μὴ μακροθυμίας, φάρα ἀγάπῃ.

Εἴπω ὁ γέρον· φύσις ἐὰν ἔστιν ὁ ἄνθρωπος ἀγνοῦν, ἀπαυτεῖ ὁ Θεὸς παρ' αὐτοῦ· ἵνα μὴ ἔχη παρὰ θεῖαν ὕλην σαματικῆς, ἰσχύς μικρᾶς ῥαφίδος δύναν· γὰρ ἐμποδίσαι αὐτὸν ἐν λογισμῷ ἐν τῷ ἀδελφείᾳ τῷ ἱμερῷ καὶ τῷ πένθει.

Εἴπω Γέρον· παροδὸν καὶ λογισμῷ ἡφροστες, καὶ σώματος ὑποπασμῶς, ὅθεν πλέονος ὀπμιλίας παροσφερόμενα, τὸ καὶ τῷ παθὼν ἀναδύον· κράτος.

Ἡρωτύθη γέρον· τί ἔστι ξενιτεία; καὶ εἴπω· ἐκ ἔχω πράγμα· καὶ τὸτο ποῖον ἐν παντὶ καιρῷ, καὶ τότῳ, καὶ πράγματι καὶ αὐτῷ ἔστι ἡ ἀληθὴς ξενιτεία.

advenæ & peregrini.

Εἴπω γέρον· ὅτι βίος αἰδολόγος, πλέον ἐνεργεῖν πέφυκεν ἢ λόγος αἰδολόγος· ὁ ὡς γὰρ σιγῶν ὡρελεῖ ὁ δὲ καὶ τοῦτον ἐνοχλεῖ· εἰ δὲ καὶ λόγος καὶ βίος σωφρα-

μὲν) εἰς ἓν, Φιλοσοφίας ἀπάσης
ὑποτελεῖται ἀγαθόν.

Doctus siue Sanctitate, etiam
solum cogitans, sibi & aliis
obturbat. Si autem Doctrina sana & vita Sancta in unum con-
currant: Philosophiæ totius veram & plenam speciem absol-
vunt.

Εἶπεν γέρον· μὴ ἀσέως κε-
φαλῶσαι ἀδελφότητα· ἵνα μὴ
ἐπιθήσῃς ἀλλοτρίους φόβους ἀμαρτη-
μάτων ἐπὶ σὸν τραχήλον.

Εἶπεν ὁ γέρον· τὸ μὴ βίας
προσδέξασθαι καὶ ὑπομένειν τίκτει
τὸ μὴ χαρᾶς, καὶ μὴ ἀναπαύ-
σεως προσδέξασθαι· καὶ τὸ ὡς μι-
τᾷ βίας, τὸ περιτρέψει· τὸ δὲ
μὴ ἀναπαύσεως, τὸ χέλειτο.
orare autem cum quiete munus est gratiæ.

Dixit Senex: ne ambias,
aut libenter admittas, caput
fieri Congregationis Fratrum:
ne forte imponans collo tuo
alienorum onera peccatorum.

Dixit idem Senex: vim
sibi facere in orando, & aridi-
tatem diu ferre patienter: gi-
gnit, orare cum gaudio & cum
quiete. Vim sibi facere ad ro-
bur boni propositi pertinet:
orare autem cum quiete munus est gratiæ.

ΠΟΙΜΕΝΟΣ.

POEMENIS.

Ἀποκρίθεις ποτε ὁ Ἀββᾶς Ἀρ-
σένιος πρὸς τὸν Ἀββᾶν ποιμένα,
μὴ τῷ μαθητῇ αὐτοῦ Ἰσαὰκ, καὶ
λέγει αὐτῷ· τί ποιήσω τῷ Ἰσαὰκ
τέτῳ· ὅτι ἡδύως με ἀκούει τῷ λό-
γῳ· λέγει αὐτῷ ὁ Ἀββᾶς ποιμήν·
εἰάν θέλῃς ἀφελῆσαι αὐτῷ, ἔργῳ
ἐκείνῳ αὐτῷ τὸ ἀρετῶν ἰσχύει τῷ
λόγῳ προσέχων ἀργὸς μὲν· εἰάν δὲ
ἔργῳ δέξῃς αὐτῷ, τὸτο ὡφελ-
μὲν αὐτῷ.
autem facto monstrabis in eo
hens.

Εἰπὲν τις τῶν πατέρων· ὅτι
ὅτε πάντα σε εἰς μέτρον θήσεις·

Adiit aliquando Abbas Ar-
senius Abbatem Poemenem,
cum discipulo suo Isaac: & ait
illi: quid faciam Isaaco huic,
qui libenter me audit de re-
bus divinis differentem? Ait
ipsi Abbas: Si vis juvare ip-
sum, opere ipsi & exemplo
monstra virtutem. Nam do-
ctrinam quidem quamvis atten-
tè audiens, deses remanet: quod
durabit, ad imitationem tra-
hens.

Dixit quidam Patrum: si
opera tua omnia in unâ lance

trutinæ ponas : & silentium in aliâ : invenies silentium operibus præponderans. Quando enim quis silentium sibi admoverit, supervacanea ipsi est contentio custodiæ : & exaltatum se ipse sentiet : eò quod Perfectionis metam attigerit.

Schol. alludit illud Jacobi III. 2. *Qui non offendit in verbo, hic perfectus est vir.*

Dixit Senex : Occupari omnem hominem qualicumque intra se operatione necesse est. Ac si quidem Operationi Dei quispiam vacabit ; infiliet in eum Inimicus semel & iterum : sed locum ubi maneat non reperiet. Sin autem pravè intus operando Dominationi subjacuerit Inimici ; conveniet ipsum Spiritus Sanctus inspirationibus crebris pulsans : at quando sic sumus præoccupati, non damus illi locum : & propter malitiam nostram recedit.

Dixit Senex : si convenient te aliquis ; & eos adventantes procul cernes ; stans in Oratione dic : Domine Jesu Christe præserva nos à murmuratione : & cum pace dimitte illos ab hoc loco tuo.

Dixit Senex : Ne dixeris : Peccator sum : & me orantem non exaudit Deus. Modò enim non desperaveris, ait : *Etiamsi non Dabit ei eo quod amicus*

καὶ ὁ σωτὴρ ἐν ἄλλῳ μέρει, εὐρίσκεις ὁ σωτὴρ ὑπερβάλλουσιν ἐν ταῖς μὲν ἡνίκα γὰρ τὴν σωτῆρ τὴν προσεγγίσει θεωσὴ ὅτι αὐτὸς ἡ ἐργασία ὁ φυλακῆς, ὁ αὐτὸς εὐρίσκει ὑψωθεὶς, ὅτι τῇ τελειότητι προσεγγίσεν.

Εἴπω γέρον· ὅτι δεῖ πάντα ὁ ἄνθρωπος ἔχειν ἐν τῷ εἰσὶν ἐργασίαν· καὶ εἰς ἐργασίαν θεῷ χολάζει, ὑπερβάλλει αὐτὸς ὁ ἐχθρὸς μᾶλλον ἢ ἐν εὐερίσκει τὸ πᾶν τῷ μῆτι· εἰς ὃ πάλιν κυριόβη· ὑπὸ ὁ ἀγκυλωσίας τῷ ἐχθρῷ, ὑπερβάλλει αὐτὸς τὸ πνέμα τὸ ἄγιον πυκνὰς ἀλλ' ἐκ ἀφίον· αὐτὸς τὸ πᾶν καὶ ὁ δὲ τῷ κακίαν ἡμῶν ἀναχωρεῖ.

Εἴπω γέρον· εἰς ὑπερβάλλουσίν σοι πῆρες καὶ ἰδοὺς αὐτὸς ἀπομακρόθεν· εἰς εἰς ἐν χύλῳ ἐπὶ Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ· ῥύσασθ ἡμᾶς ὑπὸ ὁ καταλαλιάς, ὁ μετ' εἰρήνης ὑπόλυσον αὐτὸς ὑπὸ τῷ τῷ πνεύματι.

Εἴπω γέρον· μὴ εἴπω· ὅτι ἁμαρτωλὸς εἰμι, ὁ ἐκ ἐπακέρ· ὁ θεὸς προσδουχούμενος· ἵνα γὰρ μὴ ὑποκινώσῃς, φησὶν· εἰ δὲ τὸ φίλον μὴ εἴπω· ὁ δὲ αὐτὸς ἀλλὰ

*ejus sit : propter improbitatem
tamen ejus surgens Dabit ei
omne id quo indiget. Etsi er-
go prætereat annus , nondum
exaudito te ; etsi triennium ,
quadriennium , & anni plures
re infectâ tibi effluent : ne cesses
tamen aut absisstas donec acce-*

Dixit aliquis SS. Patrum:

qui vult adjuvari à Deo , quod *psal. xxi*
ipsum decet non prodens : non
proderetur umquam à Divinâ
Providentiâ. Oportet igitur in
nullo condemnari à propriâ
conscientiâ , convincique con-
temptûs. Ac tu minime au-
deas , stare in Oratione men-
te distractâ , valens , si anni-
taris , citrà distractionem stare
coràm Deo: Ne tibi impure-
tur in peccatum oratio tua, quod
si ob infirmitatem ex peccato
contractam non potes sine dis-
tractione orare : conare quan-
tum potes in colligendâ com-
ponendâque in Dei conspectu
mente : Et Deus ignoscet tibi:
quoniam non ex negligentîâ
vel contemptu , sed ex infir-
mitate , non vales stare co-
ràm Deo citrà evagationem.
Ubi porrò te ipsum isto modo
coëgeris ad omne bonum , ne
desistas quoad acceperis quod

Luc. xj.
10.

petis. *Omnis enim qui petit , accipit ; & qui querit invenit : & pulsanti aperietur.* Imitare fidem Abraæ. Is enim cum infirma erat natura , & motus carnis emarcuerant : vixit & vixit promissione Dei.

Dixit Senex : si vis verè orare , curam gere laboris manuum , ut inde habeas sustentando corpori necessaria. Scriptum est enim. *In sudore vultus tui vesceris panetuo.*

Gen.
ij. 19.

Dixit rursus : Si Alij te alentes subministrent quæ necessaria sunt corpori ; tu quo potes modo alieni dispendij participem te fac , reponens iis pro cibo corruptibili quem suggerunt , incorruptum alimentum immaterialis orationis. Audisti enim Dominum dicentem : *Dignus est operarius mercede sua.*

Luc.
x. 7.Ecclef.
iv. 36.

Dixit rursus : *Ne sis , ad accipiendum quidem extendens manum : ad dandum verò contrahens.* Ne in extremo Spiritu , quando Anima tua separabitur à corpore , inutiliter gemas videns eos qui rationes tecum ponent , proferentes omnia quæ accepisti : Angelo tuo non valente æqualia iis rependere ex penu virtutum tuarum. ac ne præterea ex corporis infirmitate decumbens doleas , gra-

ὅτι ὅτε ἠδένησεν ἡ φύσις καὶ ἐνεκρώθησαν τὰ κινήματα τῆς σαρκὸς , τότε ἔζησε τῇ ἐπαγγελίᾳ τῆς Θεῆς.

Εἶπε γέρον· εἰ βέλῃ ἀληθῶς προσδύξασθαι , φρόντισον τῷ ἐργασίῳ , ἵνα ἔξ αὐτοῦ τὴν χρεῖαν τῷ σώματι ἔχῃς· γάρ γε αὖτ' ἴδρωτι τῷ προσώπῳ σου φαγῇ τὸν ἄρτόν σου.

Εἶπε πάλιν· εἰ ἀν' ἄλλοι τινὲς χρεῖαν τῷ σώματι ποιεῖσσί σοι σωματικὰς ξείροντες , σὺ δ' ἐφημέριος γίνῃ μέδους , λαμβάνων βρώματα φθαρτὰ , καὶ διδὼς ἀφθαρτὰ , αὐτοὶ προσδύχων· ἤκουσας γὰρ τῷ Κυρίῳ λέγοντι· ἄξιός ἐστις ὁ ἐργάτης τῷ μισθῷ αὐτοῦ.

Εἶπε πάλιν· μὴ γίνῃς ὡρὸς ὡρὸς τὸ λαβεῖν ἐκτείνων τὴν χεῖρα· ὡρὸς δ' ἐστὶ τὸ δέναι συστέλλων· ἵνα μὴ ἐν τῇ ἐσχάτῃ σὺ ἀναπονήῃ ὅτι ἡ δουλεία σου ἀπὸ τῷ σώματι χωρίζεται , ἀνόνητα συνάξεις θεωροῦντας λογιστικαίς σε προσφύροντας πάντα ὅσα ἐδέξω· τὸ δ' ἀγγελίᾳ σου ἐκ ἀνταποδιδόντα ἰσορροπία ἐκ τῷ ἀρετῇ σου· μὴ δ' αὖ πάλιν ἐν ἀρρώστῳ σώματι κατακείμενος λύπῃ διχόμενος τινὲς χρεῖαν αὐτῷ σώματι· ὅρα δ' ὅτι πᾶς

λιν ἐν ὁδῷ σάματ' ὑπάρχων
μὴ δ' ἐξ ἡμετέριον ἀργύριον ὡδὴ
ἵπν' ὅτι ἐπίσταται ὅτι ἐκ ὁδοποδῶ
πρὸς τὸ ἴδιον ἀληθείας κήρυγμα·
ἵνα μὴ ἰδίαις χερσὶ θερίσῃς ἀλλο-
τρίαις ἀκάνθαις· ἡμετέρας δ' ἀποφύ-
γε φάσκοντες· ἔλαιον δ' ἀμαρ-
τωλὲ μὴ λιπανάτω δ' κεφαλῶν
με· βέλπον γὰρ ὅτι πεθάναι, ἢ
ὑπὸ ἀσπεύς καὶ ἀμαρτωλὲ τρα-
φῆται· αὐτοὶ γὰρ ὑπὸ ἀδικίας, καὶ
ὅρκων, καὶ ῥαδιουργίας δ' πλεῖστον
θησαυρίζουσιν· ἡμεῖς δ' παρ' αὐτῶν
πὶ δεξιόχειροι συμμετοχοὶ τέτων με-
νόμεθα.

tate vitæ sceleratæ, eas sibi quas in Thesauris habent, opes
congefferunt. Nos autem aliquid ab ipsis accipientes participes
horum efficimur.

Εἴπε γάρ· ἀγωνίζε· ὅπως ὁ
νῦν σε φρονιδικῶς ὡδὴ Θεῷ, κα-
θαρθείη δ' ἡ ψυχὴ, καὶ τὸ σῶμα
καθαριδικῶς καὶ εἰς αὐτὴν
γένῃ· ὅθεν δ' ἀπεσταλτὴν δ' τελέ-
σῃ· ἐνωσιν· καὶ γένῃ· ὁ ἀνθρω-
πῶς ἐσαρκενός, ἀλλὰ ὁ ὅλον
πνευματικὸς μεταστοιχειωθέντων δ'
δύο γνωμικῶν προαιρέσει, εἰς
τὸ τρίτον καὶ ὡφειλόν, λέγω δὴ
τὸν νῦν.

in tertium & Princeps, dico autem, mentem.

Εἴπε τις ἡ Πατρίων· ἐφ' ὅσον
ὁ νῦν ἡμετέριον ὑπὸ δ' ἀμαρτίας ὁχ-
λῶν, ἔπειτα δ' συγχωρήσεως αὐτῶν
ἐπύχον· ἐδέξω γὰρ καρπὸν ἀ-
ξίως πεποιθήκαμεν δ' μετανοίας·

tis immerenti suppeditari tibi
quæ corpori erunt necessaria.
Vide etiam ne in dolore cor-
poris positus aurum aut argen-
tum accipias à quopiam, quem
scias non recto pede incedere
in prædicatione veritatis : ut
non propriis manibus spinas
alienas metas. Audisti enim
Prophetam dicentem : *Oleum* *psal.*
peccatoris non impinguet caput *psal.* *s.*
meum. Melius est enim mori,
quàm ab Impio & peccatore
nutriri. Tales enim injustitiâ,
perjuriis, & cæterâ improbi-
tate vitæ sceleratæ, eas sibi quas in Thesauris habent, opes
congefferunt. Nos autem aliquid ab ipsis accipientes participes
horum efficimur.

Dixit Senex : Contende ut
tua mens erudiatur à Deo : pur-
getur verò Anima, corpus quo-
que castum reddatur : ac de-
mum simplex fiat per simplici-
ssimam Trinitatis unitatem. Eva-
datque sic Homo, non carnalis,
neque animalis, sed totus Spi-
ritualis : duobus, hoc est, cor-
pore & animâ, transelemen-
tatis intellectualem Proposito ,

Dixit aliquis Patrum : quoad
mens nostra impugnatione pec-
cati turbatur : nondum ple-
num ejus in bonum obtinui-
mus assensum. Nondum enim

fructus dignos poenitentiae, fecimus. Fructus quippe Poenitentiae, est Animæ à malâ passione liberatio perfecta. Nam à peccato quod ausi sumus post baptismum consciscere, per veram poenitentiam liberamur.

Dixit rursus: Ad tres quasi scopulos impingit intellectus errans. Ad malos in vitâ mores: ad exercitia pravæ cupiditatis; & ad naturalia corporis. Hæc igitur sola potest corrigere cognitio veritatis.

Dixit rursus: Ob quinque rationes saturitatem oportet averfari. Ne gravetur mens: ne insurgant Passiones: Ne vacemus iis agendis quæ non coaveniunt: ad fugiendam crudelitatem. Crudeles enim sumus, si cum alij necessario alimento carentes cruciantur, nos luxuriabimur superfluis absumendis. Denique ne occasionem & irritamentum peccati, escam habeamus. Plerumque enim ob cibum furamur, mentimur, juramus, simulamus.

Dixit Senex: nullâ re sic conciliatur Deus, ut austeritate vitæ, & ultro susceptâ tolerantia malorum. Ita ut constitutum sit æquum pretium parandæ Dei in hominem benevolentiae, Lacrimæ.

καρπὸς ὃ ὁ μετανοίας ἐστὶν ἀσά-
θεια ψυχῆς ὃ γὰρ μὴ ὁ βάπτισ-
μα ἐλευθερώσῃς ἀμαρτίας, ὅθεν
τῆς γνησίας μετανοίας ἐλευθερε-
ῖται.

Εἴπε πάλιν· ὁρὸς τρεῖς ὁ
λογισμὸς ἔχει τὸ πλάνη· ὁρὸς τὰ
ἐν τῷ βίῳ κακὰ ἔθνη, καὶ ὁρὸς
τὰς ἐνεργίας τὴν ἀτόπου ἐπιθυμίας,
καὶ ὁρὸς τὰ φυσικὰ τὸ σώμα-
τος· ταῦτα εἰς μόνη διορθώτου
δύναται ἀληθείας ἐπίγνωσις.

Εἴπε πάλιν· ὅθεν πάντα αἰτίας
τὸ κέρειν γὰρ ὑποστρέφει· ὅθεν τὸ
μὴ βαρεῖται τὸ ἔν· ὅθεν τὸ μὴ ἐπα-
νίσταται τὰ πάθη· ὅθεν τὸ ἀχολη-
θῆναι εἰς ἃ μὴ δεῖ· ὅθεν τὸ φέ-
γειν τὴν ὁμότητα· εἰς γὰρ ἄλλων κα-
κῶν ἡμεῖς βυθώμεθα, ὁμότητα
ἔχοντες· καὶ ὅθεν τὸ μὴ γίνεσθαι
πρόφασιν ἀμαρτίας τὴν τροφὴν·
πολλάκις γὰρ ὅθεν τροφὴν ἐλέπτου-
μεν, καὶ ψεύδμεθα, καὶ ὁμύου-
μεν, καὶ ὑποκρινόμεθα.

Εἴπε γίγνεται ἐκ τῆς τῆς ἀνάν-
των ὡς καταποθείας Θεὸς θερα-
πείας, καὶ ὁ δούλους τὸ φιλεῖν θεί-
αν ἀνηδύδιαν.

ΠΑΤΑΟΝ ΤΟΤ ΕΝ ΤΩ PAULI IN LATRO
Λατρεο. habitantis.

Ορῶν ὁ κλειδὸς Συμεῶν, μαθητῆς ὢν τῷ ἁγίῳ Παύλῳ τῷ ἐν τῷ Λάτρῳ, ποτὶ μὲν χερσίν τε καὶ ὄψιν αὐτοῦ ὅτε ἄρα καὶ ἦν ποτὶ τῷ σκυθρωπῷ καὶ τῷ σιωπῆτις ἐξηλλαγμένῳ καὶ τυχόντι ἐκείνῳ ὁππότε, ἐζητήσῃ τὰ αἰτίαι· ὁ αὐτὸς ὅπως εἶχεν ἐξηγήσει· ἐφίλῃ γὰρ ἐκεῖνον καὶ τὴν ἀλήθειαν ἠνίκα, φησὶ, μηδὲν παρελθὼν ἐμποδίσῃ μοι, καὶ τὸ τῷ ἡσυχίας ὁππότε ἐκείνῳ καλὸν ὁρᾷ κύκλῳ φεῖ· ἐμὲ φῶς ἡδιστὸν τε καὶ χερσίν τε καὶ τέττε καταξυφῶν ἐγὼ καὶ καθαράς ἐκιδόμῃ, εἰς λήθην ἔρχομαι ἐξ ἑσθῆς καὶ ποτὲ μόνον, ἀλλὰ καὶ τῷ κόσμῳ παντός· ἡλαρος ὅλῃ καὶ εὐθυμῶς γίνομαι καὶ πᾶς ἐρχομῶς καὶ τῷ καὶ τῷ ὁρᾷ μοι φειχρῆς ὅταν δὲ πῶς φραβαλὼν τῷ ἡδιστῷ μοι δακρυῶν φειχρῶν, καὶ πρὸς πᾶς ἐλκυσθῇ μοι λόγος, εὐθὺς ἀπολείπει τὸ γλυκὺ τῷ πάγκρατον φῶς, καὶ φρα τῷ σκυθρωπῷ γίνομαι καὶ τῷ σιωπῆτις μοι προσόνται τῷ ὁμιλίᾳ ἀπὸς μου. Πρὸς ταῦτα ὁ Συμεὼν ἀλλ' ὅρα Πατὴρ (καὶ μὴ θράστες νομίσῃς τὸ ἐρεθίσμα· ψυχῆς τῷ μέλλοντι τῷ σῆς μεγαλειότητι φειχρῶς) μήπο-

Videns inclitus Symeon Discipulus Sancti Pauli in Latro habitantis, Magistrum suum renidentem interdum, & lato super solitum vultu: aliàs moestum, & ἐ consuetâ tranquillitate in tristitiam notabilem mutatum, captato idoneo tempore, causam ejus diversitatis quæsit. Et ille fassus est quod erat. Illum enim pariter & veritatem amabat. Quando, ait, nemo adveniens impedit me; beatæ meæ quietis obturbans Paci, video circa me lucem suavissimam & gratissimam, quâ fruens ego & purè in sinu gaudens, in oblivionem venio non cibi solum ac potus, sed & mundi totius. sique totus hilaris ac plenus gaudij. quod qui me tunc adeunt faciliè observant, florem quemdam sese Lætitie prodentis in oculis & facie notantes. Ubi vero quispian interveniens molestus arbiter, suavem illum mihi statum abruperit, ad confabulationes inanes abducens, statim me deserit dulcis illa & præclara lux; proptereaque moe-

Ii iij

stus fio , & Familiarium me
adeuntium conversationem a-
versor. Ad ea Symeon : At vi-
de , Pater , (ne quæso , quod
dicam audaciæ imputes : cum
sit potius libertas Animæ zelo
tuæ gloriæ flagrantis) vide , in-
quam , ne forte lux ista lux di-
vina non sit ; sed ludibrium ad-
versariæ potestatis. Cui San-
ctus : Nihil in hoc turberis , re-
posuit : Expertus enim luces
ambas , Divinam & Diaboli-
cam , unam ab aliâ facile dis-
cerno. Et si vis breviter de his
differens , utriusque discrimina
exponam. Adversariæ quidem
potestatis lux , ignea quædam
ac fumosa , sensibilis flammæ
simile quiddam est. ac cum il-
lam perturbationes habens me-
diocriter pacatas , & satis pur-

gata viderit Anima , insuave quiddam patiens , ultrò abomina-
tur. Lux vero boni Dei , bona , jucunda & sincera est , acces-
su tranquillo mentem intimè sanctificans ; splendore , gaudio ,
hilaritate animam replens ; ipsamque mitem , & benignam in
quosvis reddens. Hanc talem , heu ; abigunt , assensus ad co-
gitationes malas , captivitas mentis , & mundanæ conversatio-
nes.

τι τὸ φῶς τῆς τοῦ εὐφῶς ἐστὶ θεῖον·
ἀλλὰ καὶ τῆς ἀντικειμένης διωά-
ματος. Καὶ ὁ ὁσιος· μηδὲν ἐν τῇ-
τῳ παρεχθῆς , φησὶ· πιπίεσθαι
ἀμφοτέρων , τῷ θεῷ λέγω , ἐ-
ξ δαιμονιάδων· καὶ , εἰ βέλῃ , ἐρω-
σοι μικρὸν ὧδ' ἑτέραν. Τὸ μὲν τῆς
ἀντικειμένης διωάματος φῶς πυρο-
ειδὲς ἐστὶ καὶ κατωδὲς ἐξ αἰσθη-
τέων πυρὸς ὁμοιοῦ καὶ ἐπιιδὸν αὐ-
τὸ μαρτυροῦντος ψυχῇ καὶ κεκα-
θαμένη θεάσει , ἀπὸ φῶς ἔχει πρὸς
αὐτὸ ἐβδελύττει· τὸ δὲ ἑξ ἀγα-
θῶ Θεῷ ἀγαθόν ἐστι χαρίεστατόν τι
καὶ ἀκραιφνές , καὶ προσβαλὸν
ἀγιάζει· φωτός τι καὶ χαρᾶς καὶ ἰλα-
ρότητος πληροῖ· ψυχῇ , καὶ ἡπίας
αὐτὴ καὶ φιλόφρων ἀπεργάζει·
τῆς τοῦ εὐφῶς , φῶς , ἀπειλάουσιν λο-
γισμῶν φαύλων συγκαταθέσεις ,
αἰχμαλωσία τοῦ φῶς , καὶ κοσμικαὶ
ὁμιλίαι.